

Божич (міф)

Автор Невідомий

По думі глибокій мовив Сокіл до Білобогової жони Коляди, що вже важкою ходила: "Ти іди на Землю і там народи Божича-Молоде-Сонце. Коло золотее спороди! Ти сама знайди місце, де маєш народити його".

І пішла Коляда шукати місце, де мала народити людям Сонце.

Та почув Чорнобог, що має світло народитися, і послав Мару на Землю, аби вона знайшла Коляду й задушила її — щоби Сонце вмерло в її утробі і ніколи не світило людям, щоби згинули вони в пільмі від голоду і холоду.

Як навіжена побігла Мара по Землі в пошуках Коляди. І вздріла її, і погналася за нею.

Бачить Коляда, що Мара женеться за нею, підхопила важкий живіт обома руками, стала тікати.

Та збагнула, що не втекти їй від Мари.

Тоді забігла Коляда за гайок і перетворилася в тварину, яку сама собі придумала: в рогату непримітну Козу.

Пробігла повз Козу люта Мара — не звернула уваги на рогату тварину. Далі й далі помчала гідка потвора, і там, де з її очей капав гній на Землю,— виростили бур'яни, колючки, лопухи, будяки.

А Коляда тим часом перетворилася у вагітну жінку, зайшла в очерет і в муках неймовірних народила золотолікого Божича-Молоде-Оонце.

І нараз перетворився Світ. Щезла холодна пільма. Сонячні промені впали на Землю, а люди впали на коліна, вітаючи народження Золотого Кола.

Мара в розпучі й страхів шугнула в потойбічну чорну прірву.

А Божич здіймався все вище й вище. А з ним здіймалася вгору і Божа благодать — ніжна, прозора, тепла блакить, що йшла від радісних очей Коляди, яка щасливим поглядом проводжала політ свого Сина.

ТАК ВІД БЕЗМЕЖНОГО БЛАКИТНОГО ПОГЛЯДУ КОЛЯДИ УТВОРИЛОСЯ СИНЄ НЕБО.

А по ньому плив Божич-Молоде-Сонце, щедро розсипаючи теплі промені по Землі.

І забуяли гаї і ліси під Сонцем. І ожила всяка пащина, і налилося життє колосся добірним зерном.

А люди співали хвалу Сонцю.

І подивувався сам Творець всього сущого — Род, споглядаючи блакитне небо над Землею. І сказав він: "Се є Новий Світ".